NORAKSTS
Lieta Nr.A42946409
A-01246-11/20

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2011.gada 28.oktobrī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese I. Višķere,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *S.T.* (personas kods */personas kods/*) pieteikuma par Rīgas domes Rīgas pašvaldības policijas Centra rajona pārvaldes 2009.gada 8.septembra lēmuma Nr.D57/07/ZV054362/1 (administratīvā pārkāpuma protokols ZV Nr.054362) atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Rīgas pašvaldības policijas Centra rajona pārvaldes inspektors 2009.gada 23.jūlijā plkst.10.50 sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu-lēmumu ZV Nr.054362 (turpmāk arī – sākotnējais lēmums) *(16.lietas lapa)* par to, ka 2009.gada 23.jūlijā plkst.10.45 *S.T.* novietoja stāvēšanai transportlīdzekli Hyundai, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, Mārstaļu ielā 12, Rīgā, stāvvietā, kura apzīmēta ar 837.papildzīmi „Invalīdiem" bez invalīdu stāvvietas izmantošanas kartes, neievērojot Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – Ceļu satiksmes noteikumi) 307.21.punktā minētās prasības. Protokolā konstatēts, ka par šādu pārkāpumu ir paredzēta atbildība Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk - LAPK) 149.^{31}panta astotajā daļā, un *S.T.* kā šī transportlīdzekļa vadītājai uzlikts naudas sods Ls 40 apmērā.

[2] Pieteicēja, nepiekrītot sākotnējam lēmumam, apstrīdēja to augstākā iestādē *(19.lietas lapa).* Pieteicēja apstrīdēšanas iesniegumā norādīja turpmāk minēto.

[2.1] Nogriežoties Mārstaļu ielā, no pieteicējas vadītās automašīnas priekšējā paneļa nokrita mobilais telefons, tāpēc pieteicēja piebremzēja ceļa malā pie Mārstaļu ielas 12.nama, lai to paceltu. Tajā pašā laikā no aizmugures pie pieteicējas automašīnas piebrauca pašvaldības policijas transportlīdzeklis un piestājās pieteicējas vadītajam transportlīdzeklim priekšā, tādējādi aizšķērsojot ceļu un liedzot pieteicējai iespēju turpināt braukt, kā arī pilnīgi bloķējot satiksmi Mārstaļu ielā (abos virzienos).

[2.2] Pieteicējas vadītajam transportlīdzeklim visu laiku darbojās ieslēgts dzinējs līdz policijas darbinieks pienāca pie pieteicējas vadītā transportlīdzekļa un lika to izslēgt.

[2.3] Inspektors *U.F.* pret pieteicēju izturējās ļoti agresīvi un nelabvēlīgi, kā arī neatbildēja uz pieteicējas jautājumiem.

[2.4] Iepazīstoties ar administratīvā pārkāpuma protokolu, pieteicēja norādīja, ka vēlas izmantot savas tiesības sniegt rakstveida paskaidrojumu pie protokola, kā arī lūdza uzrādīt policijas darbinieces fiksētās fotogrāfijas. Pieteicējas lūgumi rupjā veidā tika noraidīti, paskaidrojot, ka pieteicēja var fotografēt savu automašīnu ar savu fotoaparātu. Parakstot protokolu, ailē „Ar protokola un LAPK 260.panta saturu iepazinos" pieteicēja vēlējās ierakstīt, ka automašīna netika novietota stāvēšanai, bet inspektors izrāva protokolu, neļāva neko rakstīt un teica, ka anulēs protokolu un, ja pieteicēja mēģinās kaut ko rakstīt, tad pieteicēja mašīnā sēdēs vēl vienu stundu.

[2.5] Kad pieteicēja policijas darbiniekam jautāja, kur pieteicējai jāgriežas ar sūdzību un kāds ir sākotnējā lēmuma pārsūdzēšanas termiņš, policijas darbinieks teica, ka tad, kad pieteicēja parakstīs protokolu un saņems savu eksemplāru, varēs kaut piecas stundas sēdēt un lasīt, jo

protokolā viss esot uzrakstīts. Tāpat policijas darbinieks rupji piebilda, ka pieteicēja var rakstīt kaut desmit sūdzības.

Tā kā policijas darbinieks *U.F.* pieteicējai netika izskaidrojis viņa pieņemtā lēmuma apstrīdēšanas kārtību, šis policijas darbinieka pārkāpums uzskatāms par būtisku. Arī protokolā netika norādīts augstākstāvošās iestādes nosaukums un adrese.

[2.6] Pieteicēja nepiekrīt, ka pieteicējas automašīna tika novietota stāvēšanai atbilstoši Ceļu satiksmes noteikumu 1.40.punktam, jo automašīna tika apturēta tikai uz dažām sekundēm, lai paceltu nokritušo telefonu, pie tam pieteicēja visu laiku atradās transportlīdzeklī pie stūres.

[2.7] Ja pieteicēja gribētu novietot transportlīdzekli stāvēšanai, viņa būtu to novietojusi atļautā vietā, jo uz Mārstaļu ielas bija daudz brīvu vietu.

[2.8] Konkrēto situāciju no malas vēroja restorāna „Rigamunde" darbinieki un apmeklētāji, kas var apstiprināt pieteicējas norādītos faktus.

[3] 2009.gada 8.septembrī Rīgas domes Rīgas pašvaldības policijas Centra rajona pārvaldes priekšnieks ar lēmumu Nr.D57/07/ZV054362/1 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) noraidīja pieteicējas apstrīdēšanas iesniegumu un sākotnējo lēmumu atstāja negrozītu *(6.-8.lietas lapa).*

Pārsūdzētais lēmums pamatots ar turpmāk izklāstītajiem argumentiem.

[3.1] Administratīvā pārkāpuma faktu pierāda gan normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā sastādītais administratīvā pārkāpuma protokols, gan pārkāpuma vietā un brīdī uzņemtās fotogrāfijas, gan arī policijas darbinieka dienesta ziņojums.

[3.2] Tā kā par LAPK 149.^{31}panta astotās daļas pārkāpumu ir paredzēts tikai viens soda veids un apmērs – Ls 40, tad nav pamats uzlikto naudas sodu samazināt. Tāpat atbildētājs lietā netika konstatējis LAPK 239.panta nosacījumus saskaņā ar kuriem administratīvā pārkāpuma lieta būtu izbeidzama.

[4] 2009.gada 1.oktobrī Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicējas pieteikums par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu *(3.-5.lietas lapa).*

Pieteikums pamatots ar tiem pašiem argumentiem, kurus pieteicēja bija ietvērusi apstrīdēšanas iesniegumā un kas atspoguļoti šā sprieduma 2.punktā. Pieteikumā pieteicēja uzsvērusi, ka viņas automašīnas apturēšanu nevarēja interpretēt kā stāvēšanu, jo automašīnas apturēšanas laiks nebija ilgāks par piecām minūtēm.

[5] 2009.gada 3.novembrī tiesā saņemts atbildētāja rakstveida paskaidrojums *(13.-15.lietas lapa),* kurā atbildētājs norādījis, ka pieteikumu neatzīst un lūdz tiesu to noraidīt. Paskaidrojums pamatots ar tiem pašiem argumentiem, kurus atbildētājs bija ietvēris pārsūdzētajā lēmumā un kas atspoguļoti šā sprieduma 3.punktā. Papildus atbildētājs norādījis turpmāk minēto.

[5.1] Saskaņā ar LAPK 248.panta nosacījumiem personai, kas izdarījusi pārkāpumu, ir tiesības iesniegt protokolam pievienojamus paskaidrojumus un piezīmes par protokola saturu, kā arī minēt motīvus, kuru dēļ tā atsakās to parakstīt, bet minētos paskaidrojumus un piezīmes nevar veikt administratīvā pārkāpuma protokola veidlapā.

[5.2] Inspektors *U.F.*, pieņemot sākotnējo lēmumu, rīkojās atbilstoši LAPK 272.pantam (apstākļi, kas jānoskaidro, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu).

[5.3] Administratīvā pārkāpuma protokola veidlapas 2.eksemplārā, kas tika izsniegts pieteicējai, bija norādīta sākotnējā lēmuma apstrīdēšanas kārtība. Apstrīdot sākotnējo lēmumu, iesniedzot sūdzību Rīgas domes Rīgas pašvaldības policijas Centra rajona pārvaldē, pieteicēja izpratusi savas tiesības un pienākumus. Tāpat pieteicēja izpratusi arī administratīvā pārkāpuma lietā pieņemtā pārsūdzētā lēmuma pārsūdzēšanas kārtību.

[6] Uz tiesas sēdi pieteicēja un atbildētāja pārstāvis neieradās. Tiesā saņemta pieteicējas vēstule, kurā lūgts lietu izskatīt bez viņas klātbūtnes. Analogs iesniegums saņemts arī no Rīgas domes pašvaldības policijas pārstāvja. Līdz ar to tiesa atzina, ka lietu iespējams izskatīt bez procesa dalībnieku klātbūtnes.

Motīvu daļa

[7] Pārbaudījusi lietas materiālus un izvērtējusi lietā esošos pierādījumus, tiesa atzīst, ka pieteikums ir noraidāms kā nepamatots turpmāk izklāstīto motīvu dēļ.

[8] Administratīvās atbildības pamats ir administratīvā pārkāpuma sastāvs, kas jākonstatē personas nodarījumā. Proti, lai personu administratīvi sodītu (un lēmums par sodīšanu būtu tiesisks un pamatots), jākonstatē LAPK paredzēto objektīvo un subjektīvo pazīmju kopums – administratīvā pārkāpuma objekts, objektīvā puse, subjekts un subjektīvā puse *(sal. Augstākās tiesas Senāta 2006.gada 22.decembra sprieduma lietā Nr.SKA-571/2006 8.punkts)*.

[9] Pārkāpuma objektīvo un subjektīvo pazīmju kopumu, kā arī apstākļus, kas ļauj personu administratīvi nesodīt, konstatē, izvērtējot lietā esošos pierādījumus.

Saskaņā ar LAPK 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Saskaņā ar šā panta otro daļu, panta pirmajā daļā minētos faktus citstarp konstatē ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar liecinieku liecībām un citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (foto, video) (..)).

[10] Pieteicēja saskaņā ar LAPK 149.^{31}panta astoto daļu konkrētajā gadījumā ir sodīta par transportlīdzekļa stāvēšanu invalīdu transportlīdzekļiem paredzētā stāvvietā. Proti, pieteicēja konkrētajā lietā saukta pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 149.^{31}panta astoto daļu, kas noteic, ka par *stāvēšanu* vietās, kas apzīmētas ar 837.papildzīmi („Invalīdiem") ar transportlīdzekli, kuram nav invalīdu stāvvietu izmantošanas kartes, — uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam četrdesmit latu apmērā.

Tiesas uzdevums administratīvā pārkāpuma lietā ir kontrolēt, vai iestāde personu pamatoti sodījusi, tātad arī, vai iestāde pareizi noteikusi, ka persona izdarījusi tieši to pārkāpumu, par kuru tā saukta pie administratīvās atbildības.

No LAPK 149.^{31}panta astotās daļas izriet, ka personas darbībās ir konstatējams šajā normā paredzētais pārkāpums, ja 1) transportlīdzeklis stāv; 2) stāvēšana notiek vietā, kas apzīmēta 837.papildzīmi; 3) transportlīdzekļa novietošanai nav invalīdu stāvvietu izmantošanas kartes *(salīdzinājumam sk. Administratīvās apgabaltiesas 2011.gada 4.februāra sprieduma lietā AA43-0186-11/10 12.punktu un 2011.gada 25.februāra sprieduma lietā AA43 - 0968 - 11/13 9.punktu)*.

[11] Konkrētajā lietā iegūti un kā pierādījumi ir vērtējami fakti, kas izriet no administratīvā pārkāpuma protokola, policijas darbinieka dienesta ziņojuma un pārkāpuma vietā un brīdī uzņemtajām fotogrāfijām.

[12] Pārbaudot minētos lietā esošos pierādījumus, tiesa konstatē:

[12.1] 2009.gada 23.jūlijā Rīgas pašvaldības policijas Centra rajona pārvaldes inspektors pieteicējai sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu ZV Nr.054362, kura saturs atspoguļots šā sprieduma 1.punktā. Protokolā kā tā sastādīšanas laiks norādīts plkst.10.50., savukārt kā pārkāpuma konstatēšanas laiks plkst.10.45 *(16.lietas lapa)*.

Pieteicēja protokolu parakstījusi.

[12.2] Atbildētāja iesniegtajā notikuma vietas fotogrāfijā Nr.1 *(17.lietas lapa)* redzams, ka ielas malā, pie zīmes „Stāvvieta" un 837.papildzīmes „Invalīdiem" atrodas transportlīdzeklis Hyundai, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*. Blakus atrodas ēka ar nosaukumu „Rigamunde". Fotogrāfija uzņemta 2009.gada 23.jūlijā. Fotogrāfijā nav saskatāms tās uzņemšanas

laiks.

[12.3] Atbildētāja iesniegtajā notikuma vietas fotogrāfijā Nr.2 *(17.lietas lapa)* redzams, ka ielas malā, pie zīmes „Stāvvieta" un 837.papildzīmes „Invalīdiem" atrodas transportlīdzeklis Hyundai, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*. Blakus atrodas ēka ar nosaukumu „Rigamunde". Fotogrāfija uzņemta 2009.gada 23.jūlijā plkst.10.47.

[12.4] Atbildētāja iesniegtajā notikuma vietas fotogrāfijā Nr.3 *(17.lietas lapa)* redzams, ka ielas malā atrodas transportlīdzeklis Hyundai, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*. Fotogrāfija uzņemta 2009.gada 23.jūlijā plkst.10.47.

[12.5] Atbildētāja iesniegtajā notikuma vietas fotogrāfijā Nr.4 *(17.lietas lapa)* redzama adreses Mārstaļu ielā 12 (privātīpašums) apzīmējuma zīme. Fotogrāfija uzņemta 2009.gada 23.jūlijā. Fotogrāfijā nav saskatāms tās uzņemšanas laiks.

[12.6] 2009.gada 23.jūlija Rīgas domes Rīgas pašvaldības policijas Centra rajona pārvaldes kārtībnieces *N.K.* dienesta ziņojumā *(18.lietas lapa)* norādīts, ka 2009.gada 23.jūlijā nodrošināja sabiedrisko kārtību Vecrīgas teritorijā kopā ar inspektoru *U.F.* Atrodoties patrulēšanas maršrutā Mārstaļu ielā 12, Rīgā, plkst. 10.39 tika pamanīts transportlīdzeklis Hyundai, reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, kurš stāvēja stāvvietā, neievērojot 837.papildzīmes prasības. Proti, transportlīdzeklis minētajā vietā bija novietots stāvēšanai bez invalīdu stāvvietas izmantošanas kartes, tādējādi transportlīdzekļa vadītāja pārkāpa Ceļu satiksmes noteikumu prasības.

Novērojot transportlīdzekli, līdz plkst.10.45 netika konstatēts, ka tas sāktu kustību, lai arī transportlīdzeklī atradās transportlīdzekļa vadītāja.

Plkst.10.45 policijas darbiniece izkāpa no policijas transportlīdzekļa, piegāja pie minētā transportlīdzekļa un uzsāka tā fotografēšanu.

Policijas darbinieks *U.F.* veica pārrunas ar transportlīdzekļa vadītāju, izskaidroja LAPK 260.panta saturu, pārkāpuma būtību, sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu un pieņēma lēmumu piemērot naudas sodu Ls 40 apmērā. Pēc tam izsniedza protokola veidlapas 2.eksemplāru transportlīdzekļa vadītājai. Transportlīdzekļa vadītāja *S.T.* parakstīja administratīvā pārkāpuma protokolu.

[13] No procesa dalībnieku lietas ietvaros sniegtās informācijas tiesa secina, ka procesa dalībnieku starpā nav strīda par to, ka Mārstaļu ielā 12, kur pieteicēja piestāja ar savu transportlīdzekli, ir invalīdu stāvvieta, un pieteicējai nav invalīdu stāvvietas izmantošanas kartes.

Procesa dalībnieku starpā ir strīds par to, vai pieteicēja konkrētajā gadījumā ar transportlīdzekli bija apstājusies vai stāvējusi, un par to, vai šāda automašīnas apturēšana konkrētajā vietā būtu pieļaujama. Proti, pieteicēja uzskata, ka tā kā transportlīdzeklis invalīdu stāvvietā bija apturēts uz neilgu laiku (uz laiku, kas nepārsniedza piecas minūtes), lai paceltu no automašīnas priekšējā paneļa nokritušo mobilo telefonu, šo transportlīdzekļa apturēšanu nevar uzskatīt par stāvēšanu invalīdu stāvvietā. Turpretim atbildētājs uzskata, ka konkrētajā gadījumā pieteicējas transportlīdzeklis stāvvietā, kura apzīmēta ar 837.papildzīmi „Invalīdiem", bija novietots stāvēšanai.

[14] Tiesa uzskata par nepieciešamu vispirms lietas faktisko apstākļu precīzai kvalificēšanai noskaidrot, kādu saturu likumdevējs ir ietvēris Ceļu satiksmes noteikumu jēdzienos „stāvēšana" un „apstāšanās".

Ceļu satiksmes noteikumu 1.4.punkts noteic, ka apstāšanās ir transportlīdzekļa apturēšana uz laiku, kas nepārsniedz piecas minūtes, ja tā ir nepieciešama pasažieru iekāpšanai transportlīdzeklī vai izkāpšanai no tā, kravas iekraušanai transportlīdzeklī vai izkraušanai no tā. Savukārt Ceļu satiksmes noteikumu 1.40.punkts noteic, ka stāvēšana ir transportlīdzekļa apturēšana, ja tā nav saistīta ar pasažieru iekāpšanu transportlīdzeklī vai izkāpšanu no tā, kravas iekraušanu transportlīdzeklī vai izkraušanu no tā, kā arī transportlīdzekļa apturēšana uz laiku, kas pārsniedz piecas minūtes, ja tā ir saistīta ar pasažieru iekāpšanu transportlīdzeklī vai izkāpšanu no tā, kravas iekraušanu transportlīdzeklī vai izkraušanu no tā.

Tātad, lai transportlīdzekli uzskatītu par apstājušos, ir jāpastāv *vienlaicīgi* diviem

sekojošiem nosacījumiem:

1) automašīna apturēta uz laiku, kas nav ilgāks par piecām minūtēm, un

2) automašīna apturēta pasažieru *iekāpšanai* vai *izkāpšanai* (vai arī automašīna apturēta kravas iekraušanai vai izkraušanai no tās).

Ja iztrūkst kaut viens no šiem nosacījumiem, automašīnu nevar uzskatīt par apstājušos, bet gan par novietotu stāvēšanai.

Savukārt, automašīnu var uzskatīt par novietotu stāvēšanai, ja faktiskie apstākļi atbilst *vismaz vienam* no sekojošiem nosacījumiem:

1) automašīna apturēta, bet tas nav saistīts ar pasažieru iekāpšanu transportlīdzeklī vai izkāpšanu no tā, kravas iekraušanu transportlīdzeklī vai izkraušanu no tā;

2) automašīna apturēta uz laiku, kas pārsniedz piecas minūtes, ja apturēšana ir saistīta ar pasažieru iekāpšanu transportlīdzeklī vai izkāpšanu no tā, kravas iekraušanu transportlīdzeklī vai izkraušanu no tā.

[15] Kā redzams no iepriekš citētajām apstāšanās un stāvēšanas definīcijām, apstāšanās tiek saistīta ne tikai ar laika kritēriju, bet arī ar motīvu, kāpēc automašīnas apturēšana bijusi nepieciešama. Proti, automašīnas apturēšana tiek vērtēta kā apstāšanās vienīgi tad, ja iemesls, kāpēc automašīna bijusi apturēta, ir pasažieru iekāpšana vai izkāpšana vai kravas iekraušana vai izkraušana. Citus apstāšanās iemeslus (piemēram, mobilā telefona meklēšanu) likumdevējs nav paredzējis. Savukārt, ja automašīna ir apturēta kaut vai uz vienu minūti, bet tai pat laikā apturēšanas iemesls nav nepieciešamība iekraut vai izkraut kravu vai pasažierim iekāpt vai izkāpt, tad tā ir uzskatāma par automašīnas stāvēšanu. Lai noteiktu, vai automašīnas apturēšana vērtējama kā apstāšanās vai kā stāvēšana, tiesību normās netiek prasīts konstatēt, vai automašīnas vadītājs atrodas vai neatrodas transportlīdzeklī, transportlīdzekļa dzinējs darbojas vai ne u.tml. *(salīdzinājumam sk. Administratīvās apgabaltiesas 2011.gada 4.februāra sprieduma lietā AA43-0186-11/10 13.punktu).* Līdz ar to pieteicējas norādei, ka laikā, kamēr viņa invalīdu stāvvietā bija apturējusi savu automašīnu, viņa atradās automašīnā un nebija izslēgusi automašīnas dzinēju, nav nozīmes, jo šādi fakti neizšķir jautājumu par to, vai pieteicēja darbības vērtējamas kā apstāšanās vai stāvēšana.

Ievērojot minēto, tiesa nepiekrīt pieteicējai, ka automašīnas apturēšana ir uzskatāma par apstāšanos arī tad, ja automašīna apturēta uz neilgu laiku (nepārsniedzot piecas minūtes), pieteicējai nemaz neizkāpjot no mašīnas un neizslēdzot automašīnas dzinēju. Līdz ar to tiesa atzīst, ka pieteicējas automašīnas apturēšana konkrētajā gadījumā bija atzīstama par transportlīdzekļa stāvēšanu, nevis apstāšanos.

[16] Tiesa papildus norāda, ka no lietā esošajiem pierādījumiem turklāt konstatējams, ka pieteicēja transportlīdzekli nebija apturējusi uz pavisam neilgu brīdi, kāds objektīvi nepieciešams, lai paceltu nokritušu mobilo telefonu, bet gan uz vairākām minūtēm.

Proti, no policijas darbinieces dienesta ziņojuma izriet, ka 2009.gada 23.jūlijā jau plkst. 10.39 tika pamanīts transportlīdzeklis Hyundai, reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, kurš stāvēja stāvvietā, neievērojot 837.papildzīmes prasības, un policijas darbinieki šo transportlīdzekli vairākas minūtes vērojuši, pirms fiksējuši šo stāvēšanu kā pārkāpumu. Fotogrāfijās, kurās ir redzams to uzņemšanas laiks, laiks ir fiksēts plkst.10.47. Administratīvā pārkāpuma protokolā kā pārkāpuma izdarīšanas laiks norādīts plkst.10.45, savukārt kā protokola sastādīšanas laiks – 10.50.

Līdz ar to secināms, ka jau no protokolā norādītā pārkāpuma fiksēšanas laika līdz fotogrāfiju uzņemšanas laikam vien bija pagājušas divas minūtes, savukārt no pirmā fiksētā laika (plkst.10.39) pat 8 minūtes.

Tiesas ieskatā, laiks, kas objektīvi būtu nepieciešams, lai paceltu nokritušo mobilo telefonu, varētu būt dažas sekundes, nevis tik ilgs laiks, uz kādu pieteicēja bija apturējusi savu transportlīdzekli.

Ņemot vērā minēto tiesa secina, ka atbildētājs uzreiz, tiklīdz pieteicēja apturēja transportlīdzekli, nebija devies pie pieteicējas un neinformēja to par pieļauto pārkāpumu, kaut arī, kā jau iepriekš tika konstatēts, atbildētājs to bija formāli tiesīgs darīt arī uzreiz, jo, ja automašīna ir

apturēta kaut vai uz vienu minūti, bet tai pat laikā apturēšanas iemesls nav nepieciešamība iekraut vai izkraut kravu, pasažierim iekāpt vai izkāpt, tad tā ir uzskatāma par automašīnas stāvēšanu (kas konkrētajā vietā nebija atļauta).

Līdz ar to, tiesas ieskatā, atbildētājs pamatoti secināja, ka pieteicēja ar transportlīdzekli bija stāvējusi stāvvietā, kura apzīmēta ar 837.papildzīmi „Invalīdiem" bez invalīdu stāvvietas izmantošanas kartes. Proti, tiesa atzīst, ka pieteicēja pie administratīvās atbildības konkrētajā gadījumā saukta pamatoti.

[17] Attiecībā uz pieteicējas norādīto, ka policijas darbinieks *U.F.* pieteicējai netika izskaidrojis sākotnējā lēmuma apstrīdēšanas kārtību, kā arī protokolā netika norādīts augstākstāvošās iestādes nosaukums un adrese, tiesa norāda, ka atbildētāja paskaidrojumos ir norādīts, ka tajā protokola eksemplārā (2.eksemplārs), kas tika izsniegts pieteicējai, bija norādīta sākotnējā lēmuma apstrīdēšanas kārtība. Vienlaikus tiesa atzīst, ka, ja pieteicējai nebija zināma sākotnējā lēmuma apstrīdēšanas kārtība, tad pieteicēja to nebūtu varējusi apstrīdēt noteiktajā kārtībā un termiņā. Tā kā konkrētajā gadījumā pieteicēja, apstrīdot sākotnējo lēmumu, iesniedza sūdzību Rīgas domes Rīgas pašvaldības policijas Centra rajona pārvaldē, tiesa secina, ka pieteicēja izpratusi savas tiesības un pienākumus. Tāpat pieteicēja izpratusi arī administratīvā pārkāpuma lietā pieņemtā pārsūdzētā lēmuma pārsūdzēšanas kārtību. Līdz ar to pat, ja pieteicējai izsniegtajā protokola eksemplārā apstrīdēšanas kārtība, iespējams, detalizēti nav izskaidrota, tas nevar tikt uzskatīts par tādu procesuālu pārkāpumu, kas ietekmē lietu pēc būtības.

[18] Attiecībā uz pieteicējas apstrīdēšanas iesniegumā minēto, ka konkrēto situāciju no malas vēroja restorāna „Rigamunde" darbinieki un apmeklētāji, kas var apstiprināt pieteicējas norādītos faktus, tiesa norāda, ka, tiesas ieskatā, jau lietas materiālos esošie pierādījumi ir pietiekami, lai izspriestu lietu, tāpēc neuzskata par lietderīgu restorāna „Rigamunde" darbiniekus un tajā brīdī restorānā esošos apmeklētājus izsaukt lietā kā lieciniekus.

[19] Tiesa pieļauj, ka, vadoties no faktiskajiem lietas apstākļiem (transportlīdzeklis apturēts tā iemesla dēļ, lai paceltu nokritušu telefonu), varētu apsvērt iespēju konkrēto pārkāpumu uzskatīt par mazsvarīgu. Tomēr likums šādu iespēju konkrētajā gadījumā liedz. Proti, LAPK 21.panta otrā daļa noteic, ka ceļu satiksmē izdarīto administratīvo pārkāpumu var atzīt par maznozīmīgu, *ja par to paredzētais naudas sods nepārsniedz trīsdesmit latus* un ja šis pārkāpums nav radījis draudus citiem ceļu satiksmes dalībniekiem vai viņu mantai. Lai pārkāpumu atzītu par mazsvarīgu ir jāizpildās *vienlaicīgi* abiem nosacījumiem – par pārkāpumu paredzētais naudas sods nepārsniedz trīsdesmit latus un pārkāpums nav radījis draudus citiem ceļu satiksmes dalībniekiem vai viņu mantai.

Tā kā par LAPK 149.^{31}panta astotās daļas pārkāpumu ir paredzēts naudas sods Ls 40 apmērā, ir acīmredzami, ka neizpildās jau pirmais LAPK 21.panta otrajā daļā noteiktais kritērijs, ka par pārkāpumu paredzētais naudas sods nepārsniedz trīsdesmit latus. Līdz ar to iestādei un tiesai šajā gadījumā nav tiesību pārkāpumu atzīt par maznozīmīgu.

[20] Tiesa, pārbaudot to, vai pieņemot pārsūdzēto lēmumu, ir ievēroti procesuālie un formālie priekšnoteikumi, konstatē, ka pārsūdzētais lēmums pieņemts atbilstoši atbildētāja kompetencei, veicot lietā nepieciešamo apstākļu noskaidrošanu, pārsūdzētajā lēmumā ir atsauces uz piemērotajām tiesību normām un tajā ir izvērtēti pieteicēja iebildumi par sākotnējo lēmumu.

Ar pārsūdzēto lēmumu pieteicēja sodīta atbilstoši LAPK 149.^{31}panta astotajā daļā noteiktajai imperatīvajai sankcijai, līdz ar to nav konstatējams piemērotā soda apmēra prettiesiskums vai pārsūdzētā lēmuma saturiska neatbilstība likuma prasībām.

Administratīvā pārkāpuma sastāvu pieteicējas darbībās apliecina fakti, kurus nenoliedz arī pati pieteicēja, kā arī pierādījumi, kurus tiesa ir pārbaudījusi, tādējādi atzīstams, ka pārsūdzēto lēmumu atbildētājs ir pieņēmis objektīvi un vispusīgi izvērtējot pierādījumus lietā.

[21] Tāpat tiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā nav konstatējami apstākļi, kas saskaņā ar LAPK liedz personu saukt pie administratīvās atbildības.

Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa secina, ka pārsūdzētais lēmums administratīvā pārkāpuma lietā ir pamatots un tiesisks, bet pieteicēja pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246. – 251.pantu, Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.panta pirmās daļas 1.punktu, tiesa

nosprieda

atstāt negrozītu Rīgas domes Rīgas pašvaldības policijas Centra rajona pārvaldes 2009.gada 8.septembra lēmumu Nr.D57/07/ZV054362/1 un *S.T.* pieteikumu **noraidīt.**

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā 20 dienu laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese /paraksts/ I.Višķere

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas tiesnese

I.Višķere
Rīgā, 2011.gada 28.oktobrī